

TEMNÁ AKADEMIE

VYVOLENÍ

GABRIELLA POOLE

FRAGMENT

TEMNÁ AKADEMIE

VYVOLENÍ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Gabriella Poole
Temná akademie – Vyvolení – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Darke Academy

- 1. Secret Lives*
- 2. Blood Ties*
- 3. Divided Souls*

TEMNÁ AKADEMIE VYVOLENÍ

GABRIELLA POOLE

 FRAGMENT

PROLOG

„Haló, to jsi ty?“

S nadějí hleděla do tmy a tep se jí zrychloval.

Žádná odpověď. V podrostu něco zašramotilo, zabzučel komár. Zklamaně poposedla na staré chrámové zdi a přitáhla si kolena k bradě. Tak to nebyly lidské kroky, ale jen nějaké noční stvoření. Koneckonců ji varoval, že možná bude mít malé zpoždění.

Počkej tam na mě! Počkej na mě, Jess, určitě přijdu...

Pousmála se. Samozřejmě že přijde. Přitahují se jako dva magnety. V okamžiku ji najde kdekoli, v davu, ve třídě, a najde si ji i tady, potmě. Ona mu trochu vynadá, že jde pozdě, ale on ji svým smíchem a krásným hlasem brzy obměkčí.

Miluju tě, Jess. Nesměj se, myslím to vážně.

Takhle dobře by to žádný kluk předstírat neuměl. Hlavně *on* ne. Určitě přijde.

Natočila zápěstí do měsíčního světla a zamračeně se podívala na hodinky. Z deseti minut bylo najednou dvacet. No a co? Ve dne by jí čekání nepřipadalo tak dlouhé. V hlučném, přeplněném baru také ne. Ale tady, v tajuplných stínech rozpadlého chrámu člověk snadno dostane strach, to je vše.

No tak.

S rozčileným dupnutím sklouzla ze zdi a poškrábala se na rukou. I když jí nebyla zima, naskákala jí husí kůže. Do ucha jí zabzučel další komár a ona ho rozezleně plácla. Mám tě.

Už se opravdu začínala zlobit. *Malé zpoždění* přece neznamená, že má právo ji tam takhle nechat stát ve tmě. Už je to půl hodiny! Měla to být romantická procházka, ne zkouška nervů.

Je ale dobře, že dala průchod vzteku. Jinak by měla pořádný strach, úplně sama uprostřed tiché tmy. Vlastně ne tak tiché. Prudce se ohlédla, když slyšela zapraskat větev a zašustit listí. To musela být pořádná krysa. Otrásla se.

Za světla by se jí tu líbilo. Bujná zelená džungle, krásné drolící se zdi v objetí obrovitých kořenů, teplo a život a tajemno. Potmě to tu ale tak úžasné nebylo. Putující stíny dělaly z každého mohutného stromu příšeru a z každého neviděného zvířete plíživou stvůru.

Sedmačtyřicet minut!

A dost. Dala mu šanci a on z ní jen udělal hlupáka. Ten si to tedy vyslechne... Odhodlaně vykročila, ale pak se zarazila. Kdepak, přece nepůjde tam, co je ta přerostlá krysa. Otřepala se, ztěžka polkla, couvla o dva kroky a pak se obrátila.

Zašustění. Zapraskání dřeva. To bude vítr.

Vítr ale nefoukal.

Pak další velká krysa, přímo před ní. No dobře, ko-lem téhle už bude muset projít, ale krysa se nejspíš stej-ně lekne a uteče, až ji uslyší. Vždyť je to přece jen krysa, proboha. Nebo had. Nebo...

Tak už jdi, Jess!

Udělala ještě krok, když vtom zachytila ten pohyb. Nebyla to ani krysa, ani had. Bylo to něco velkého, stej-ně jako ona. Silueta svižně se pohybující povislým pro-pletencem listí a větví. Couvla, a ještě o krok. Pohybo-valo se to směrem k ní. Slyšela dech, tichý a klidný a lidský.

„To jsi ty?“ zavolala. „Hej! Nech těch hloupostí!“

Nic.

„Myslím to vážně! Přestaň!“ Snažila se, aby to znělo rozzlobeně, ale vysoký hlas se jí třásl. „Není to vtipný.“

Ten zvuk. Možná to bylo vlhké shnilé listí, kterým se prosmýklo to zvíře. Nebo smích, hluboký a sípavý. To nemůže být on. *Nemůže*. V každém případě tam ale nebyla sama. Cítila, jak se k ní ten druhý hrozivě blíží

zprava. Znovu se pokusila vykřiknout, ale otevřená ústa jen vyděšeně lapala po dechu.

Obrátila se a dala se do klopýtavého běhu. Ve tmě bylo těžké udržet směr. Do tváře ji šlehalý popínavé stonky a listy, sápalý se po ní větve a kořeny ji chytaly za nohy. Byla to tatáž cesta, kterou sem přišla?

Cesta? Nebyla to žádná cesta. Tu dávno ztratila a teď slepě mířila mezi stromy. Tlukot vlastního srdce jí v uších zněl jako hrom, ale pořád je slyšela, za sebou, vedle sebe. Naháněli ji. Takové hloupé slovo. Ale bylo to tak, *naháněli ji*.

Sklouzla z nízkého svahu, přelezla obrovský kořen a vmáčkla se do prostoru za ním. Zakousla se do kloubů na rukou, aby nebrečela. Nejraději by byla zpátky doma.

Mami, tohle je šílené. Není to doopravdy, takže můžeš klidně přijít do pokoje a vzbudit mě. No tak, tati, jen se mi směj, řekni mi, že se mi něco zdálo. Scoob...

Scooby. Vzpomněla si, jak se dmul pýchou, když ji vyprovázel do té její báječné nové školy. „Ahoj, ségra!“

„Ahoj, hrášku! Teda *bráško*!“

Smích, mávání.

Scooby...

Slyšela dobře? Ztěžka dýchala. Nad ní se ve stříbrném měsíčním světle rýsovaly budovy prastarého chrámu. Kořen stromu ovinutý kolem pilíře jako ruka milence. Jako *jeho* ruka.

Kde je? Co se mu stalo?

Kořeny, úponky, větve: plazily se po zdech, dusily, objímaly, škrtily. V listoví u jejího ucha se něco pohnulo a ona skoro vykřikla, ale včas si stihla zakrýt ústa dlaní. Je to celé pitomost, říkala si znovu. Šílenost. Jestli to není sen, musí to být vtip. Pěkně hloupý vtip.

Její tělo ale nesouhlasilo. Byla zmáčená potem: od vlhka, od běhu, od strachu. Znovu zabzučel komár. Pleskla se po tváři a potlačila vyjeknutí. Je to jen hmyz. Ve zřícenině chrámu se skrývá něco mnohem horšího. Něco, co vyrazilo na lov.

Hlavně nepanikař, říkala si. Klid. Za sebou měla hustý propletenec popínavých rostlin a tmavý chřtán starých dveří, jejichž dřevo již dávno shnilo. Couvla do prostoru a horečně kolem sebe kopala, než ji listy ležící uvnitř zpola zakryly. Už se nebála ani krys, ani hadů, a dokonce ani pavouků. Už se nebála ničeho.

Kromě *nich*.

Zůstala by tu schoulená v ruinách až do svítání. Měla by z toho jen potíže, všichni by se jí smáli, ale co z toho? Pár hodin a hemžilo by se to tu turisty. Ale nejspíš by se musela smát i sama sobě. Všichni ti turisté teď spí v nějakém klimatizovaném hotelovém pokoji a zdá se jim o dni, který přijde, a o Angkor Vat, kláštere prastarých civilizací, převálcovaném přírodou. Divoči-

na a krása, posvátnost a strach. Romantické a tajemné místo, ať už jste turista nebo cizinec.

Jen pár hodin. To není tak dlouhá doba.

Nocí zaznívaly hlasy: vzdálené, tlumené, ale vzrušené honičkou. Možná by tu nakonec neměla čekat. Třeba by měla utéct. Nemohla se rozhodnout. Horečně si mnula spánky.

Ty huso, co tu vůbec děláš? Nikdy jsi sem nepatřila.

Rychlé zatřepotání křídel u obličeje. Mávla po švábovi rukou, ale jen si ho srazila na krk. Pelášil dolů k hrudníku a ona nahlas vzlykla. S úderem dlaně do hrudní kosti cítila, jak se brouk rozprskl na černý sliz a úlomky krovek. Vyšlo z ní vysoké zaskučení.

Lepivá švábí krev ji vrátila do reality. Není to sen. Tam venku je něco, co ji pronásleduje, něco skutečnějšího než škola, domov, než *on*. Samozřejmě že nepřišel. Co si to o sobě myslela? Ubohá, hloupá holka, co sem přijela na stipendium. Nechal ji tu samotnou a teď přicházejí *oni*...

Bylo to sotva čtyřicet hodin, co spolu popíjeli v ulicích Phnompenhu. Zamilování – tedy aspoň si to myslela – a natěšení na cestu do Siem Reapu a k Angkor Vatu. Vzpomněla si na jeho vysoký smích v karaoke baru, kde se oba bavili nad písní *It's Raining Men* v podání její krásné a vtipné nejlepší kamarádky. Opilá štěstím ho prstem hladila po lícni kosti. Byla zamilovaná...

Ztuhla. Blízko zazněl hlas, teď už zřetelný a hladový. Sice známý, ale nikomu z jejích přátel nepatřil. Už se nesmál, neflirtoval, nevtipkoval, ale volal po ní. Byl blízko. Tak blízko. A byla si jistá. *Ten hlas zná.* Měla by utéct, ale tuhla jí krev v žilách.

Prosím. Prosím, prosím, prosím...

Hlasy a studený dech přímo u ucha. „Mám tě.“

Jen na vteřinu, na jednu šílenou vteřinu zadoufala, že je všechno v pořádku. Celé to byl jen vtip. Krutý žert. Potrápit holku, co nezapadla. *Díkybohu.*

Ucítila pach kůže a potu a vzduch se zachvěl elektrizujícím vzrušením a strachem.

„To jsi ty,“ zašeptala chraplavě.

Úsměv, ruka ji pohladila po tváři. „Ne tak docela.“

A pak je uviděla.

Vykřikla a vyrazila pryč od chrámu, zpátky do džungle. Slyšela za sebou běh nohou, těžké oddechování a hladový dech, viděla postavu ženoucí se mezi stromy, cítila vlastní hrůzu. A utíkala.

Ale už věděla, že nikdy nepoběží dost rychle.

1. KAPITOLA

Nepatřím sem.

Cassie Bellová se najednou zastavila, až málem podrazila nohy ženě, která šla za ní.

„Merde! Imbécile!“

„Pardon!“

Žena s horou lesklých nákupních tašek odkrácěla a přes rameno hodila ještě jednu nadávku.

Cassie na ni vystartovala: „Zbytečně se namáháš!“ křičela. „Stejně neumím francouzsky!“

Žena ji buď neslyšela, nebo jí to bylo jedno. Cassie si znovu začínala připadat nanicovatá.

„Krucí,“ zamumlala. „Vážně sem nepatřím.“

Domy okolo byly jako ta žena: vysoké, pyšné a ne skutečně elegantní. Vzduch byl omamný a pronikavě voněl prchavou kombinací drahého parfému, pozdního léta a výfukových zplodin. Vysmívala se jí i ulice, jejíž jméno nedokázala ani vyslovit. Co dělá v ulici s ta-

kovým jménem? Jak si mohla myslet, že je tohle dobrý nápad? *Rue du Faubourg Saint-Honoré!* Její tenisky ze sekáče jsou pro zdejší dlažební kostky urážkou. Patří do Cranlake Crescentu, městečka, kterému s láskou říkají „Křeník“. Do Paříže tedy rozhodně ne.

Odhrnula si hnědé melírované vlasy z tváře a podívala se na útržek papíru, který držela v ruce. Vzhledem k tomu, že se z nádraží Gare du Nord dostala až sem, by bylo trapné, kdyby teď nenašla školu. Čekala tedy nějaký architektonický šlágr. V ulici bylo sice pár honosných sídel, ale člověk by je schované za impozantními zdmi a bránami z tepaného železa snadno přehlédl. Celá ulice voněla penězi, ale nic se tu nestavělo na odiv, tedy kromě butiků, které míjela s otevřenou pusou.

Koneckonců by možná bylo nejlepší tu školu nena-jít. Byla by to dobrá výmluva, protože jí tohle všechno připadalo jako velká chyba. No a co, že by se musela potupně vrátit do Cranlake Crescentu. No a co, že by musela polknout pošklebky ostatních spolužáků a výsměšné „Já ti to říkala!“ od nenáviděné Jilly Beatonové. A co hůř, musela by snést smutné zklamání, které by se Patrickovi nepodařilo úplně zakrýt.

Stejně by to všechno bylo lepší než tu ze sebe takhle dělat blázna.

Srdce jí poskočilo.

Cassie skoro zapomněla, že svůj otlučený kufr táh-

ne pořád dál. Ani nevěděla, co ji v tu chvíli přimělo zvednout zrak a podívat se přes ulici. Vyděšená a zmatená z toho, že neví, kde je, asi fungovala na autopilota, protože najednou zírala na blyštivou mosaznou desku vsazenou do kamenného pilíře.

DARKOVA AKADEMIE

Nic jiného na ní nestálo, tedy kromě výzvy „Prosím zvoňte“ na malém mosazném zvonku pod tabulí. Vypadalo to všechno až příliš nenápadně. Cassie by asi byla zklamaná, kdyby ovšem z této strany ulice neviděla náznak budovy – impozantní kamenné pilíře a fontány a zelené křivky bronzové sochy na nádvoří, napůl skryté za branou z umně tepaného železa.

Cassie naprázdno polkla a pevněji sevřela rukojeť kufru. Sešla z obrubníku do silnice a kufr na vachrlatých kolečkách poskočil za ní.

Její kufr.

A co bylo v něm? Dopis, který dokazoval, že sem skutečně *patří*. Že zrovna ona, Cassandra Bellová, je vhodnou kandidátkou na stipendium na Darkově akademii. Krátká zpráva byla vytištěna na silném, drahém pergamenu podobném papíru. A ještě že tak – obyčejný papír už by se dávno rozpadl na kousky z toho, jak dopis neustále rozkládala a znovu skládala

a vrývala si jednotlivá slova do mozku. Teď byl pečlivě vložený v sešitě s koženými deskami, který jí dal Patrick před odjezdem a patrně se tak připravil o značnou část platu.

A co měla dělat? Hodit mu ten sešit na hlavu a říct, že to nedokáže, ještě než to vůbec zkusila?

Ani náhodou. Ten dopis to potvrzoval. Je studentkou na Darkově akademii.

S úsměvem se rozběhla přes ulici, kufr poskakoval za ní. Jeden řidič kvůli ní musel prudce zabrzdit a ona na jeho křik vesele odpověděla zdviženým prostředníkem.

Má právo tu být. *Zapadne* sem, ne že ne. A co víc, bude to tu *úžasné*.

Celá udýchaná nechala ukazováček chvilku nad tlačítkem zvonku. A je to tu, pomyslela si. Jdu na...

S leknutím ustoupila. Brána se už tiše a plynule otvírala. Zatnula ruku v pěst a kousla se do rtu. Toho zvonku se ani nedotkla.

„Pozor!“

Čísi ruka ji za rameno odtáhla stranou a na chodník zlehka vjelo dlouhé elegantní černé auto a zamířilo do brány. Cassie měla dojem, že jeho hladkou jízdu nic nepřeruší, ani neopatrný chodec.

Ruka ji pustila. Její majitel o krok ucouvl, když se s úsměvem otočila. Byl to chlapec zhruba v jejím věku,